

— А ти, бабо Ангелино, гдѣ се кри отъ сърбитѣ?
— запита нѣкой отъ войницитѣ.

— Нигдѣ, сине, у дома си седѣхъ. Булкитѣ избѣгнаха сѣ дѣцата, пѣкъ азъ останахъ да пазякжщата. Стара съмъ, думахъ си, какво ще ми сторятъ; но бѣхъ си приготвила и голѣмъ кривакъ задъ вратата. Дойдоха сърбитѣ до вечерьта и настаниха се по кжшитѣ. Върнаха се и нашитѣ хора, които бѣха наблизно по горето. На никому нищо не правиха, но гдѣ какво намѣриха за ядене и за пиене открадоха, изнесоха, заносиха. На другата сутринъ азъ отидохъ при тѣхния голѣмецъ, при главнио имъ. Той бѣше русинъ — добъръ човѣкъ. На мене той така каза: «Ти, бабо, си свободна — ходи изъ селото и ако има нѣгдѣ пакость, ела ми обади, азъ нѣма да позволя поразии изъ селото. И така си ходихъ азъ съ тояга изъ селото като стражаръ.

— Е, ами защо ги пуснахте да влезатъ въ селото?
— запита единъ отъ младитѣ войници.

— Е, баби, това е работа на вашитѣ голѣмци. . . па. . . така. . . ние нели съ тѣзи кучета (сърбитѣ) си живѣяхме като братя — близо сме си — ходѣхме си. Празниченъ день, гдѣ ги — въ наше село. А малко ли сърби вжжари имахме, що тука като кьорави се хранѣха отъ насъ. Па намѣриль се нѣкой отъ тѣхнитѣ, прѣвелъ ги тайно ношно врѣме отъ кѣмъ Любата низъ рѣката, низъ рѣката, та чакъ тука. И отрѣпаха, свинитѣ му недни и полковнико, и докторо и още единъ офицеръ съ двама тѣхни войници. Намѣрили ги въ хотело. . . Не ходѣхте ли вие до воденицитѣ да видите мѣстото гдѣ сж ги застрѣляли. Въ градината на воденицата бѣха ги заровили. Послѣ нашитѣ ги принесоха на гробищата. Господъ да дава покой на падналитѣ и здраве на васъ живитѣ, че ни отървахте отъ тѣзи звѣрове!

— Отплатихме имъ ние, бабо, отплатихме имъ хубавичко! Има да помнятъ кога сж влизали въ Босилеградъ. Ще помнятъ и »Китка« и »Редки букъ«. А пѣкъ да бѣха ни оставили нашитѣ началници, ние още щѣхме да имъ платимъ, но. . .

— Друго, има, бабо друго! обади се единъ пакъ отъ младитѣ. Чуваме, че румжнитѣ приближили София, а турцитѣ се върнали пакъ въ Одринъ. А ние, двата полка, що се бихме тукъ съсъ Сърбитѣ, сме отъ Одринско и Лозенградско. Майка имамъ като тебе, братя, сестри, — кой знай дали ще ги намѣря, ако се върна живъ.